

Ірина Горшкова -
Мищенко

Білеско,
або
чарівні двері

Ірина Анатоліївна Горшкова-Мищенко Білеско, або Чарівні двері

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=35482303

ISBN 9785449313522

Анотація

Хто такий Білеско? Черепаха, кінь, чи може кіт? Яку таємницю приховує фіолетовий туман та про що говорять квіти, а також про те, як потрапити до країни бажань. Пригоди дівчинки у казковій країні, де вигадка переплітається з реальністю.

Содержание

I. Подарунок на День народження	5
Конец ознакомительного фрагмента.	18

Білеско, або Чарівні двері

**Ірина Анатоліївна
Горшкова-Мищенко**

Ілюстратор Юлія Володимірівна Іванова

© Ірина Анатоліївна Горшкова-Мищенко, 2018

© Юлія Володимірівна Іванова, ілюстрації, 2018

ISBN 978-5-4493-1352-2

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

I. Подарунок на День народження

Є на світі одна чудова країна назву якої я не пригадаю, та здається називають її Країною Пригод. Не дивуйтесь, якщо більшість людей (а особливо дорослих) нічого не знають про існування такої. Цю країну ви не знайдете на карті і не відшукаєте за компасом. Та побувати там можливо, якщо маєте велике бажання, звісно. В цій країні трапляються різні дива і неможливе стає можливим. Потрапляючи до неї люди починають бачити речі, які раніше не бачили і не дивуються нічому. Які пригоди на мене там чекають? – запитаєте ви. Терпіння, друже, вони звісно будуть. Але на все свій час. Головне – бути готовим до всього і нічого не боятись. Бо лише сміливі та відважні, а ще ті, хто має щире серце, можуть пройти через всі випробування та перешкоди, здобути те цінне, що допоможе їм перемагати.

Що ж, ви готові туди потрапити? Ви, звісно, ще не знаєте де ця країна. А можливо вагаєтесь в користі такої подорожі. То ж спершу пропоную послухати історію однієї дівчинки, яке була там, і з якою трапились ті дива, що ми називаємо казками.

Одного осіннього вечора сім'я Марії Прудько зібралася за святковим столом. Проте тут були не лише дорослі, а й діти. Сміх, галас, розмови та весела музика злились в єдину симфонію. І було справді весело бо це ж було день народження Марії. Обкладена подарунками вона сиділа мов маленька принцеса і приймала привітання. Хоча, як вважала

сама Марія, вона вже зовсім не була маленькою, бо сьогодні їй виповнювалося 12 років.

– Оленко, рада, що ти прийшла. Я так чекала.

– Чесно кажучи, Маріє, я й не сподівалась. І побуду у тебе десь до сьомої, бо ми сьогодні ж всією родиною від'їжджаємо.

– Як то, сьогодні? Я з тобою майже не розмовляла. Надіюсь ти будеш не довго, а коли повернешся, ми зберемося з тобою і ти все мені розповіси.

– Та, ні, мабуть не зберемося, а може колись, звісно Та не думаю, що скоро, бо розумієш: я, ми, в загалом...

– Олено, що ти там говориш, не розумію. То коли ти кажеш повернешся?

Олена не знала, що й говорити. Вперше в житті їй було так важко. Наважившись, вона підняла свої сині очі і випалила:

– Ми їдемо назавжди, Маню. Повір, мені також дуже прикро...

– То ж, значить, ми більше не побачимось?

– Ну чому, ти можеш приїжджати до мене в гості. Ти знаєш. Я завжди тобі рада. І на літні канікули ми знову таки приїдемо, я не певна, звісно, але...

Тут вона не договорила, бо Марія, яка до останнього хотіла не показувати свій відчай, заплакала. Здається свято було зіпсоване. Нічого не радувало: ні нова рожева сукня, про яку вона так мріяла і яку їй все-таки мама купила в подарунок, ні цей величезний торт, який височів на столі обліплений трояндами та метеликами, ні татів фотоапарат в сріблястій упа-

ковці, навіть квіти в вазах здавалися не такими ароматними і зовсім не весело похнюпили головки.

– Ну що ж – нарешті вимовила дівчинка – думаю тобі сподобається на новому місці.

– Можливо й сподобається. Та я все рівно тебе не забуду. Дівчатка обнялися. Їм було все-таки гірко розлучатися, вони стільки часу провели разом, ходили до однієї школи, навіть сиділи поруч. Інші, похнюпивши голови, стояли біля них. Їм також не хотілося, щоб Олена їхала, хоча, з іншого боку, місце «Міс школа» стане вакантним і хто знає, можливо хтось із них його посяде. Та й Марія, яка весь час проводила з Оленою, можливо буде нарешті більше уваги приділяти їм. Бо чим вони гірші?

За такими роздумами непомітно пролетів час і в дворі за сигналіла машина. По Олену приїхав тато і вона ще раз попрощавшись сіла і поїхала в місто, де на неї чекало зовсім інше життя.

Ще трохи і гості зовсім розійшлися по домівкам а Марія залишилася сама сидіти у вітальні. Посіріло, на небі зібралися хмаринки, а згодом пустився дощ. Проте Марія здавалося не помічала, що відбувається навколо. Вона байдужо дивилася у вікно, коли це десь пролунало:

– М'яв, м'яв, м'яв..

Голос був такий вже жалібним, що Марія визирнула у вікно і побачила маленьке, біленьке кошеня яке мокло під дощем. Звідки він міг взятися? Ні в кого з сусідів немає котів.

Довго не роздумуючи дівчинка вибігла надвір і стала гукати:

– Киць, киць, киць, маленький. Не лякайся, я тебе не образю, іди до мене.

Та кошеня зовсім не реагувало на її слова. Проте і з міста нікуди не йшло. Дівчинка наблизилась до нього й тут воно побігло до кущів малини та зникло в гущавині. Марія побігла слідом. Кошеня не чекаючи поки дівчинка візьме його до рук, залізло під куща й дивилося на неї своїми великими зеленими очима. Пробираючись крізь зарослі малини, Марія нарешті дійшла до нього. Але й тут цей пухнатий біленький м'ячик, який зовсім намок від дощу, побіг собі далі.

– Куди ж ти тікаєш? На твоєму місці я б зупинилася. Зовсім не розумно в таку погоду мокнути на вулиці. А вдома я наллю тобі молока.

Кошеня немов почуло і зупинилося. Марія також. Їй вже набридло йти через ці зарослі. Листя було мокре і неприємно прилипало до тіла, стеблі болюче кололи ноги. А сукня: вона була геть зіпсована! Великі цятки бруду були скрізь. Дівчинка намагалась придумати, що вона скаже вдома мамі. Її роздуми перервав чийсь голос:

– Білеско, де ти ходиш? Ми тебе всі шукаємо.

Хто це розмовляє? Не було видно жодної душі. Марії стало цікаво, вона здогадувалась, що Білеско це й було те кошеня, за яким вона так довго гналася. Та ще було цікаво чие воно. Марія попрямувала в той бік, де чувся голос і раптом зупинилася. В тій стороні де завжди була огорожа тепер вид-

нілась хвіртка. Вона була відкритою і кошенья вбігло до неї. Дівчинка поспішила за ним. Зайшовши, вона побачила інший сад, який раніше ніколи на бачила. Дощ закінчився, але тут, здавалося, його й не було. Дзвіночки, ромашки, троянди і ще якісь чудернацькі квіти росли тут і там. Багато дерев, як великих, так і дуже маленьких, росли в цьому саду. Було дуже сонячно і не звично. Марія вирішила піти далі. Вона й помітить не встигла куди ділося кошенья і того, хто його кликав також не було видно. Та вже кошенья її більше не цікавило. А от сад – інша річ. Він був дуже незвичним. і що цікаво, раніше вона його тут не бачила, хоча її сім'я жила на цьому місці вже близько десяти років.

Стежка, по якій вона йшла, повернула наліво і дівчинка почула якийсь галас.

– Це все я, це завдяки мені, стільки я зробив!! Правда супер? Похлопайте, похлопайте!

Перед собою Марія побачила галявину де були досить дивні істоти. Зростом вони були маленькі, довгі руки вони складали на грудях, немов не знаючи де їх діти. Обличчя випромінювало впевненість і якусь не зрозумілу гордість. Їх було не так вже й багато, проте стояли вони колом в середині якого був один із них. Саме він виголошував ці слова.

– Так, так, – промовляв він впевнено – завдяки мені. І всі ми тепер будемо жити винятково щасливо, бо я, присягаюся, що все, що було зроблено мною, буде на благо мені, тобто вам...

Тут він затих, бо побачив Марію, яка досі стояла тихо і спостерігала цю дивну картину.

– Агов, дівчино, іди сюди. Так, так, я до тебе звертаюся.

Марія несміливо підійшла і тихенько привіталась.

– Де ти взялася така кумедна і недоладна? Подивіться, які в неї маленькі руки, і якого вона великого зросту!

На Марію, здавалося, дивилися й справді як на диковину. Вона не знала, що відповісти на це зауваження, тільки сказала перше, що їй прийшло в голову (бо зрештою треба ж було щось казати).

– Вибачте, ви не бачили бува білого кошеняти.

– Сірого слоненяти? Де ти таке чула, щоб в Адверландії жили слоненята.

– Та ні, ви не зрозуміли, я сказала, що...

– Сало? І цього дива в нас немає, проте можемо запропонувати листя дикого плюща, який має чудовий запах стиглої дині, а ще в нас є чудові археоїди. Вже до речі достигли.

– Та ні, не треба, я піду собі.

– От дивна, та де ти їх знайдеш? Вони є тільки в нас.. А ще ти мені знадобишся. Підійди ближче.

Марія підійшла.

– Ти дівчино повинна мене підтримати і похвалити. От скажи, правда я найкращий носій каміння з одного місця на інше?

– Та я не знаю...

– Бачите, навіть вона, ця кумедна істота, знає, що я най-

кращий.

– Та я взагалі вас вперше бачу

– Що ти говориш? Що навіть кращих за мене не бачила?

О, це дійсно правда, хороша дівчинка.

Всі інші підхопили – хороша, хороша...

– Та ні, послухайте, мені треба звідси вийти.

– Так, тобі треба з нами йти, бо тільки з нами тобі буде добре.

Всі інші – добре, добре...

Тут Марія злякалася по-справжньому. Вона бачила, що вони її не розуміють, і всі її слова перекручують. Більше того, вони були впевнені, що вона піде з ними і плигали навколо, виражаючи свою радість. Тут дівчина вдалася до хитрощів. Вона підняла з землі палку і кинула в бік.

– Дивіться, там щось є

– Хтось псує? Що псує?

Доки вони розглядали те місце, куди мала впасти палка, Марія побігла що є сили. Вона давно так швидко не бігала. Не наважуючись повернутись назад, вона все ж чула їх голося.

– Наздогнати, повернути, заставити поаплодувати, похвалити, дивне створіння. Догнати...

II. Коли здійснюються бажання?

Нарешті Марія була від них далеко і зупинилася щоб трохи перепочити. Вона бігла хвилин десять не розбираючи дороги, не звертаючи уваги на галявини, які вона пробігала.

Коли сили у дівчинки закінчилися, вона нарешті зупинилася. Її очам відкрився гарний краєвид. Проте щось в ньому було незвичне. Але що? Так, тут росли дерева і квіти, зеленіла трава і співали птахи, але дерева не були схожі на звичайні дерева. І квіти мали чудернацьку форму. Марія підійшла до деревця, що формою своєю нагадувало башту і знесилено сіла. Обіпершись об стовбур вона поклала руки на коліна і подумала, що було б добре, якби тут поблизу був струмок, бо вже дуже хотілось пити. Раптом вона почула плескіт води. Піднявшись, вона дійсно побачила джерельце не далеко від того міста, де вона сиділа. І це було дивно, бо дівчинка була впевнена, що не бачила його тут. Та Марія вже не так дивувалась всім чудесам, бо трохи звикла до них. Попивши води, дівчинка знову повернулася до деревця. Вона не знала ні де вона, ні куди їй слід йти. Та ще їй хотілося їсти і вона стала оглядати, чи немає на дереві якихось плодів. На велике здивування Марії вона побачила груші. « Дивно – міркувала вона собі – хіба це дерево – груша? Краще б тут росла яблуня». Не встигла вона так подумати, як відразу на деревині з'явилися яблука і такі вже гарні та соковиті, що рука сама потягнулася до них. Вони з'їла яблука і забажала шоколаду. І зовсім не здивувалася, коли побачила його на кущі. Тут Марія зрозуміла, що її бажання здійснюються і дуже зраділа. Вона думала, що б іще загадати і пішла далі. Нарешті пригадала: вона хотіла морозива. Але ніде його не бачила. Дівчинка навіть промовила вголос: «Хочу морозива!».

Але нічого не відбулося. Як то так? Трохи поміркувавши, вона вирішила повернутися до того міста, де почалися виповнюватися її бажання, під те саме дерево. Вона знову повторила ті ж самі слова, і знову нічого не відбулося. Марія зовсім засмутилася і знову сіла під деревину. Що далі? Дівчинка геть заплуталась. І тут – от диво – в її руці з'явилося морозиво. Як вона зраділа! Вона піднялася і стала кружляти з ним на місці. З'ївши його, дівчина забажала ще і ще. Поївши досхочу, вона знову подивилась на цікаве деревце. І тут Марія зрозуміла, що її бажання виповнювалися тільки тут. Це дерево, мабуть, було чарівне. І дійсно так. Дівчинка ще побажала, щоб її сукня стала чистою, нові банти і навіть окуляри від сонцю і це все відразу ж з'являлося в неї. Потім їй це набридло. Бажання, здавалися однотипними і простими. От якби щось грандіозне!

«Я тут зовсім сама, – думала Марія – от якби когось зустріти. Бажано доброзичливого».

Звідки не візьмись, з'явилися хлопчики, дівчатка. Вони посміхалися і про щось розмовляли. Тут вони побачили Марію і підійшли до неї.

– Яка дівчина! Погляньте! Як тебе звати?

– Марія – відповіла вона ніяково.

– Ти, мабуть прийшла до нас із Острова Досконалості?

– Дивний острів Вперше чую Ні, ні, я з міста Н., і, здається, заблукала.

– Так ти шукаєш свій дім?

– Шукаю.

– Ми знаємо де це і обов'язково тебе відведемо.

– Справді? Буду вдячна.

Про себе дівчинка подумала, що цього разу їй також слід бути обережною, бо ще не відомо, чим може повернутися для неї ця подорож.

Проте вона впевнено пішла за ними бо вже дуже вони видалися добрими та привітливими. В дорозі діти роззнайомились. Звали їх правда дивно: Агнеса, Роза, Пава та Сейму. Марія подумала, що діти загалом з іншої країни, а розмовляли вони так, немов, як мінімум, з іншої планети. Вони безупинно нахвалювали Марію, її красу, розум, вишуканість та простоту. З першим можливо ще було важко сперечатись (хоча Марії було ніяково, бо в присутності цих дивних дітей їй зовсім не здавалося, що вона виглядає привабливо), що до інших речей, то дівчина дивувалась, як вони могли оцінювати її, вони ж були знайомі хвилин десять, а вже з такою легкістю оцінили те, про що зовсім не знали. Між іншим, здивування в розчарування не переросло, бо дівчинці завжди хотілося, щоб її цінували і тут, нарешті, її мрії почали збуватися. Їй прийшла ще одна ідея: а що якби вони повністю слухали тільки її, вона б з легкістю змогла б верховодити, а в школі вона потім би з гордістю розповідала, де вона була і як її сприймали. Тоді б усі дізнались, що вона не просто маленька сором'язлива дівчинка, а дійсно лідер з великої літери. Поки Марія так міркувала, ці задуми подобалися їй

все більше і більше. Та не було ніякої впевненості, що ці діти будуть її слухати, та й від дерева бажань вони відійшли вже надто далеко. Все ж варто спробувати.

– А що, якщо нам і справді піти на той Острів Досконалості, про який ви мені розповідали, – сказала Марія.

– Так ми і йдемо туди, – відповіла Агнеса, посміхнувшись. Ми знали, що тобі обов'язково захочеться на нього потрапити, бо це самий гарний острів з усіх, які взагалі можуть існувати.

– А хто там живе?

– Там живуть такі ж самі досконалі хлопчики та дівчатка як і ти. У кожного є свій дім і сад. Та що я тобі буду розповідати, ти скоро сама все побачиш.

– Ти забула сказати, Агнесо, що незабаром ми будемо вибирати королеву Острова. Ото буде свято! Після святкового салюту буде карнавал, потім ми будемо грати в різні ігри, а переможці, крім того що завоюють прихильність нової королеви, стануть її помічниками.

– Ну годі тобі, Сейму все описувати, – сказала Роза. Нашій гості потім буде зовсім не цікаво.

– Та ні, напроти. Мені вже дуже цікаво! Розкажіть щось іще!

– А іще на Острові дуже багато шоколадних дерев всі жителі міста можуть їсти солодощі досхочу. А іще, іще....

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.